

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pracownik, który zamieszkuje w jednym państwie członkowskim, a pracuje w innym państwie członkowskim na podstawie umowy o pracę tymczasową, zgodnie z treścią której stosunek pracy ustaje niezwłocznie po zakończeniu świadczenia pracy tymczasowej, a następnie zostaje wznowiony, podlega, w okresach nieświadczenia pracy, ustawodawstwu tego drugiego państwa członkowskiego, tak długo jak pracownik ten nie zawiesi tymczasowo jej wykonywania?
- 2) Jakie czynniki są istotne dla oceny, czy w tego rodzaju przypadkach dochodzi do tymczasowego zawieszenia świadczenia pracy?
- 3) Po upływie jakiego okresu należy uznać, że – o ile nie istnieją konkretne przesłanki na twierdzenie przeciwnie – nie pozostający już w umownym stosunku pracy pracownik zawiesił tymczasowo świadczenie pracy w państwie zatrudnienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 29 grudnia 2020 r. – Postępowanie upadłościowe w stosunku do majątku Galapagos S.A., przy uczestnictwie DE jako syndyka masy upadłościowej, Galapagos BidCo. S.a.r.l., Hauck Aufhäuser Fund Services S.A. i Prime Capital S.A.

(Sprawa C-723/20)

(2021/C 128/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Dłużniczka: Galapagos S.A.

Dalsi uczestnicy postępowania: DE jako syndyk masy upadłościowej, Galapagos BidCo. S.a.r.l., Hauck Aufhäuser Fund Services S.A. i Prime Capital S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego ⁽¹⁾ [zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) 2015/848”] należy dokonać w ten sposób, że spółka będąca dłużnikiem, której siedziba statutowa znajduje się na terytorium państwa członkowskiego, nie ma głównego ośrodka podstawowej działalności na terytorium drugiego państwa członkowskiego, w którym znajduje się miejsce jej głównego zarządu, jak można to ustalić na podstawie obiektywnych i rozpoznawalnych dla osób trzecich czynników, jeżeli spółka będąca dłużnikiem w okolicznościach takich jak te występujące w postępowaniu głównym przeniosła miejsce głównego zarządu z trzeciego do drugiego państwa członkowskiego, podczas gdy w trzecim państwie członkowskim złożono w odniesieniu do niej wniosek o wszczęcie głównego postępowania upadłościowego, który nie został jeszcze rozstrzygnięty?
2. W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/848 należy dokonywać w ten sposób, że
 - a) sądy państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika w chwili złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego, zachowują jurysdykcję międzynarodową do jego wszczęcia, jeżeli dłużnik dokonał przeniesienia głównego ośrodka swojej podstawowej działalności na terytorium innego państwa członkowskiego po złożeniu wniosku, lecz przed wszczęciem postępowania, a

- b) ta utrzymująca się jurysdykcja międzynarodowa sądów danego państwa członkowskiego wyłącza jurysdykcję sądów innego państwa członkowskiego w odniesieniu do dalszych wniosków o wszczęcie głównego postępowania upadłościowego, które po przeniesieniu głównego ośrodka podstawowej działalności dłużnika do innego państwa członkowskiego wpływają do sądu tego innego państwa członkowskiego?

(¹) Dz.U. 2015, L 141 s. 19.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Miercurea Ciuc (Rumunia) w dniu 4 stycznia 2021 r. – Pricoforest SRL / Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier (ISCTR)

(Sprawa C-13/21)

(2021/C 128/18)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Miercurea Ciuc

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pricoforest SRL

Strona pozwana: Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier (ISCTR)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „w promieniu do 100 km” zawarte w art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 561/2006 (¹) należy interpretować w ten sposób, że linia prosta wytyczona na mapie pomiędzy bazą przedsiębiorstwa a miejscem przeznaczenia musi być krótsza niż 100 km, czy też odległość faktycznie pokonana przez pojazd musi być krótsza niż 100 km?
- 2) Czy przepisy art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 561/2006 należy interpretować w ten sposób, że wykonywanie przewozów takich jak przewidziane w tym przepisie, w tym niektórych w promieniu 100 km od bazy przedsiębiorstwa, a innych wykraczających poza ten promień, w okresie jednego miesiąca, w kontekście wyłączenia sytuacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 561/2006, z zakresu stosowania tego rozporządzenia w drodze przepisu krajowego zakłada, że ze stosowania wspomnianego rozporządzenia zwolnione są wszystkich rozpatrywane przewozy, wyłącznie przewozy przeprowadzone bez przekroczenia promienia 100 km czy też żadne z nich?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. 2006, L 102, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 12 stycznia 2021 r. – Uniqa Versicherungen AG / VU

(Sprawa C-18/21)

(2021/C 128/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Uniqa Versicherungen AG

Druga strona postępowania: VU